

ringssprincip er ikke anerkjendt af Landstinget, og det er altsaa vanskeligt at sige, om Revisionen bør gaae i den ene eller den anden Retning.

Andræ: Jeg skal dog tillade mig nogle faa Bemærkninger ved den nærværende Sags Behandling. Det synes vanskeligt at angive paa en klar og bestemt Maade, hvilket Formaal det har været Rigsdagens Hensigt at naae gennem de forskjellige Bestemmelser, der i Aarets Løb ere truffne med Hensyn til Statsregnskabsrets Revision for at sætte en vis, mere eller mindre bestemt Anskuelse igennem. Jeg skal ikke gjøre noget Forsøg paa at ville gjøre dette Spørgsmaal fuldkommen klart. Jeg har selv ikke nogen stor Tro til, at der, saalænge man bevæger sig paa det Grundlag, der hidtil har været fastholdt, vil kunne opnaae Noget, der kan anses for tilfredsstillende. Hvorledes jeg personlig antager, at den finansielle Ordning burde være, vil kunne fremgaae af de Betræbelser, som jeg i en anden Retning har gjort for at indføre en fra den ved Kongeriget Grundlov fastsatte noget forskjellig Ordning. Jeg veed vel, at det i det første Dieblisk forekom Mange, som om der ved denne forandrede Form var gjort et Tilbagekridt, men jeg troer, at man i Almindelighed allerede nu har forandret sin Anskuelse i saa Henseende. I ethvert Fald er det for mig fuldkommen klart og tydeligt, at Noget omtrent af den Art maatte ske for at kunne komme til et virkelig tilfredsstillende Resultat, med andre Ord, at en af de vigtigste Factorer i enhver saadan hensigtsmæssig Ordning maatte være Indstiftelsen af en Regnskabsret og Indførelse i Budgettet af en vis bestemt Sum, der havde til Disposition for usfordsete Tilfælde. Idet jeg iøvrigt skal forbigaae enhver nærmere Udvikling af, hvorledes den hensigtsmæssigste finansielle Ordning maatte være at naae, skal jeg blot gjøre opmærksom paa en af de Factorer, som jeg troer, at man har bestræbt sig for at naae, og som det, efter min Formening, er aldeles umuligt at naae. Jeg skal ikke med Bestemthed kunne sige, om man har anseet det for et eftertragtelserværdigt Maal, men det forekommer mig — jeg skal overhovedet ikke sige no-

get Bestemt, men det forekommer mig —, at i de mange forskjellige Forhandlinger, som i Aarets Løb ere blevne førte, vil man hyppigt finde et Phantom af den Bestaenhed, som jeg nærmere skal gaae over til at omtale, at vise sig som Noget, det vilde være meget hensigtsmæssigt at arbejde hen til. Man har villet have, at de gærlige Regnskaber skulle indeholde nøiagtige Oplysninger om, hvilke Udgifter der i Aarets Løb vare forefaldne, og som, for at være fuldkommen retmæssige, maatte slutte sig til virkelig retmæssige Krav for det bestemte Aar. Dette var den ene Fordring, men derefter satte man i Forbindelse en anden, den nemlig, at Regnskabet skulde meget hurtigt — ja, man ønskede endog den 31te Marts — definitivt afsluttes, overleveres til Statsrevisionen og finde sin endelige bestemte Form ved Aarets virkelige Udløb. Disse to Fordringer ere aldeles umulige at fyldestgjøre samtidigt, da den ene staaer i bestemt Strid med den anden. Det er umuligt paa den samme Tid at ville fastholde, at der i et bestemt Aars Regnskab kun skal findes Udgifter, der støtte sig paa dette Aars Bevillinger, og ere udredeede i dette Aar, og saa at ville have, at Regnskabet selv skal afsluttes den 31te Marts. Det er saa let at oplyse, hvor umulige disse Fordringer stille sig, naar de gjøres samtidigt, at man kun behøver at henvise til et enkelt Exempel, og den ærede Taler, der havde Ordet førrend jeg, har anført et saadant, som i denne Henseende er tilstrækkeligt. Vi kunne saaledes tage en enkelt Post, ved hvilken der vistnok kun vil fremkomme meget faa Bemærkninger med Hensyn til de saakaldte Overskridelser, nemlig Statsgælden. Her støtter enhver Udbetaling, der gjøres, sig paa et fuldstændig fast Grundlag, de Renter, der i ethvert enkelt Tilfælde skulle svares med Hensyn til enhver enkelt Deel af denne Gjæld, ere aldeles fast bestemte, der er aldeles Intet overladt til Ministerens Vilkaarlighed; men een Ting er det naturligtvis ikke muligt at fastsætte, at nemlig de forskjellige, der have Krav paa Statsgælden som Indhavere af Fordringer paa den, tagttage, hvad man maatte ønske, nemlig at gjøre deres Fordringer gjældende inden Aarets Udløb. Som bekjendt er der mange Rente-